

Haziran ayının başında Handan, annesine hamile olduğunu ve Yannis’le evleneceklerini açıkladığında, Emel ne diyeceğini şaşırıp sonunda sadece ‘tamam’ diyerek telefonu kapadı. Yaklaşık üç saat sonra kızını aradı. Bu sırada Tahsin’le konuşmuş ve planlar yapmaya başlamıştı. Düğün Amasra’da olmalıydı, gelinlik nereden alınacaktı? Ahhh şu kız! Yapmıştı yine yapacağını! Evlenmeden hamile! Neyse ki evlenecek! Aaa! Ayyy Tahsin dede olacaksınız! Ayyy ben de anneanne olacağım! Allah’tan karnı çok belli değildir daha! Aaa ben sormadım kaç aylık hamile bu kız! Ayyy gerçekten anneanne mi olacağım ben şimdi? Bebek kız mı erkek mi acaba?

Durumu öğrendiğinde ise hayal kırıklığına uğradı. “Nerdeyse altı aylık hamile olana kadar neden bir şey demedin? Ben düğünü Amasra’da yaparız diye düşü...”

Handan hemen araya girdi. “Anne biz her şeyi ayarladık. Nikâh bu Cumartesi. Siz de gelin diye aradım. Nihal’le Gürcan, Ayça, Münevver Teyze ve Gani dede gelecek gelebilirse. Yannis’in bir arkadaşı, Rafet abla, Mecnun, Ece, Uğur abi ve eşi falan olacak. Toplasan on beş-yirmi kişi olacağız yani.”

Emel bir süre konuşamadı. Bütün hayallerini yıkan bu emrivakiye çok alınmış ve üzülmüştü. Çaresiz kabul edip telefonu kapadı. Tahsin’e dert yanıp biraz ağladı. Sakinleştikten sonra da, “Bugün Pazartesi, Perşembe yola çıksak, kalk Tahsin kalk, sadece iki gün var,” diyerek çarşıya koştu.

Cuma sabahı Foça’ya vardıklarında, yanlarında iki koli ve beş büyük bavul vardı. İkisinde kendi eşyaları, kalan üç bavul ve kolilerde ise kıyafetten biberona, biberondan battaniyeye, en az üç bebeği büyütecek her türlü ihtiyaç malzemesi mevcuttu. Handan kolilerin birinden çıkan legolara kahkahalarla gülünce, annesinin, bebeğin zekâ gelişimi için bu tip oyuncakların doğar doğmaz elzem olduğu konusunda attığı nutuğu dinlemek zorunda kaldı.

Nikâh otelde kıyıldı. Handan gelinlik almamış, karın kısmı biraz bol olan, ilk kez faytona bindiğinde giydiği buz mavisi, etekleri kabarık elbisesini giymiş, mavi-gri tonlarda makyaj yapmıştı. Dantel ağırlıklı mavi-beyaz şapkası, beyaz eldivenleri ile uyumluydu. Yannis de kemik rengi bir takım elbise giymişti. Nikâhtan sonra Küçükdeniz’deki lokantada dans ettikleri parçada dans ettiler: *Chicago*’dan *Colour My World*.

Sonrasında yavaş yavaş herkes eğlenceye katıldı. Biraz anasonla, biraz da Mecnun’un hazırladığı parçalarla herkes coştı. Uğur Aysel’le zeybek oynarken, Mecnun da Adonis’e figürleri öğretti. Tahsin Bey, Emel, Nurcan ve Münevver bir süre nazlandılar ama saatler gece yarısını gösterdiğinde, Gani de dahil herkes pistte kurtlarını döktü.

Handan ve Yannis nikâhın ertesi günü Nihal’e gelen bir telefonla evle ofise neredeyse değeri kadar ödeyen müşteriler çıktığını öğrenince, onlarla birlikte Ankara’ya geçip satışı gerçekleştirdiler.

Emel ve Rafet bu satışın zamanlamasına dikkat çekti: Nikâhta keramet vardır.

Münevver ve Ayça birkaç gün Emel’de kalıp döndüler.

Gani, Rafet’in otelinde bir hafta kaldı. Yannis ve Handan vakit buldukça uğrayıp, onunla ve Adonis’le uzun uzun sohbet ettiler.

Rafet adamı esprili bulmuş, sohbetini çok sevmişti. Özellikle de Handan ve Güneş’in etkisiyle tefeciliği bırakmasından epey etkilenmişti.

Gani çevrede ne kadar tarla varsa köylülerin elinden acımasızca alırken, iki kadın onu ikna etmek için birkaç kez dil dökmüştü. Elindeki senetler adamın kanunen haklı olduğunun kanıtıydı ve her konuşma Gani’nin sert tavrıyla sona ermişti. Güneş ve Handan bir gün yine adamın evine gidip kapıdaki korumaları aşmalarının ardından, onu salonda beklemeye başlamışlardı. Bu esnada evin her yerine yerleştirilmiş dinleme cihazlarından habersiz, inanılmaz bir stres içindelerdi.

Yukarıdaki çalışma odasından onları dinleyen adam, Handan’ın isyanını duymuştu önce: “Ne

yapabilir ki kızım bize? O da bir insan sonuçta! Bilinçsiz işte! Bilse o kadar insanın hayatını mahvettiğini, farkında olsa, yapar mı? Konuşacağız, anlatacağız, farkına varmasını sağlayacağız. Umutsuz olmuyoruz, lütfen Güneşim! Odaya girince dik dur, kendimizden emin olalım! Ne istediğimizi biliyoruz, bunu ona da yansıtalım! Korkma!” Bu sözlere gülerek cevap vermişti Güneş. “Yaaa ne korkması beee! Adamın ne de tatlı yanakları var, dikkat ettin mi? Ben öyle nine-dede sevgisi görmedim ya pek, adam konuşurken ‘boş ver bu tefecilik işlerini Gani dede, şöyle beraber parka gidelim de, beni salıncakta salla’ diyesim geliyor. Şöyle sıkı sıkı kucaklamak istiyorum adamı. Tam dede olacak adam aslında, nerden tefeci olmuşsa artık!”

Rafet adamın bunları anlattıktan sonra, “İşte o an sessiz sessiz ağlamaya başladım. O an benim hayatım değişti Rafet Hanım. Bu iki cimcimenin sohbetinde yıllardır özlediğim sevgiyi, hiç olmayan ailemi ve asla sahip olamayacağım torunlarımı buldum, inanır mısınız?” deyişini hep hatırlayacaktı, giderken, “Şöyle on yaş genç olsam sizi kaçırmazdım Rafet Hanım,” deyişine ise hatırladıkça gülecekti.

*

Ece ve Mecnun Mart ayından beri epey yoğun çalışıyorlardı. Serada trafiğin ne yöne gideceği, asla önceden belli olmuyordu. Bazen üç günü ayrılmadan geçiriyorlar, bazen de beş gün görüşemiyorlardı. Ara sıra beraber İzmir’e gidip işlerini hallediyorlar, zaman uygun olduğunda mutlaka Behiye öğretmeni ve Mecnun’un arkadaşlarını ziyaret ediyorlardı.

Ece bu süreçte Mecnun’u daha yakından tanıdı. Adamın çalışma sistemini öğrendi: Ne iş olursa olsun, kasaya giren paranın yüzde yirmisini masraf olarak ayırıyor, kalanı bütün çalışanlara eşit ödüyordu. Ece aldığı paranın İzmir’deki işten geldiğini öğrenince, zaten maaş aldığını, oraya gitmediği için bu paranın hakkı olmadığını söyledi. Mecnun’un açıklaması basitti: “Ordaki iş de, seradaki ne? Sen de toplamda kırk gün, Gürkan’la benim burada yapacağımız şeyleri yaptın. Gürkan’ın da maaşı var ama eşit bölüşmede o da hakkını aldı. Ben de aldım. Maaşlı eleman benim için her zaman ulaşabileceğim insan anlamına gelir, seradaki işler için.” Ufak bir tartışmadan sonra Ece onun bu parayı kendisine sevgilisi olduğu için vermediğine gönülsüzce ikna oldu. Mecnun’un parası çok olduğundan bu şekilde davrandığına karar vererek ‘para onun, iş onun’ diye düşündü ve bu konuda fazla konuşmadı. Birkaç ay sonra Gürkan’dan onun, annesi ve babası öldüğünden beri bu şekilde çalıştığını öğrenince, adamın açıklamalarını doğru kabul etmeyip, kendince açıklamalar geliştirdiği için bir kez daha kendine kızdı.

Sevişmeyi hep kadının başlatmasının bir tesadüf olmadığını da anladı. Mecnun’a göre kadın bedenine toplum tarafından pek çok anlam yüklendiği için, sevişme iki kişiyi ilgilendirse de, istek net şekilde kadına ait olmak zorundaydı. “Beni umursama sen, ben hep hazırım ama sen isteyince sevişiriz,” deyişine çok güldü. Bir yandan da adamın kendi bedeni üzerindeki iradesine hayran kaldı.

Adamla durmadan bu deneyimi yaşadığını fark ediyordu: Önce kızıp karşı çıktığı ve tartıştığı birçok konu, onun açıklamalarından sonra son derece mantıklı, hayran olunacak veya gıpta edilecek bir duruma dönüşüyordu.

Henüz her şeyi açıkça sorma noktasına gelmemişti ancak aklına takılan çoğu şey şu ya da bu şekilde açıklığa kavuşuyordu. Öğrendikleri arasında sonradan en etkilendiği şey ise yaptığı dolma, sarma ve köfte gibi yemekleri adamın beğenmediği için değil vejetaryen olmaya karar verdiği için yememesiydi. Ece hikâyeyi dinleyince çıkış noktasının yine Liz olmasından biraz rahatsızlık duyduysa da adam bu hikâyeyi kendi bilinçsizliğine örnek olarak anlatmıştı. Bir sohbette, bitkiler de hayvanlar kadar canlıdır dediğinde, yedi yaşından beri vejetaryen olan Liz’den şu cevabı almıştı: “Mecnun, sebzelerin sinir sistemi var mı? Onları kopardığımızda acı çekiyorlar mı?”

Duyduklarını hemen kabul etmese de, şimdi bakınca, bu kadar basit bir gerçeğe yıllarca hiç kafa yormamış olmasını şuursuzluğun daniskası olarak görüyordu. Derhal vejetaryen olmak istemişti ama bu o kadar kolay olmamıştı. Güçten düşünce, bu işi zamana yaymış ve neyi neyle

yemesi gerektiği konusunda epey bilgi edinmişti. Et ve tavuk sorun değildi de sucuk ve balığı çok özliyordu. “Ve hep özleyeceğim,” demekten de kaçınmıyordu.

Bu hikâyeyi dinleyen Ece biraz Liz’e kızarak biraz da ortaya konan bir gerçeğin gereğini yerine getirmeye gücü yetmeyen insanlardaki savunma mekanizmasıyla cevap verdi. “Ben bırakmam. Etin balığın yerini sebzeler tutamaz!”

Mecnun omzunu silkti. “Ben artık kendimi ikna edemem. Sen ye.”

Ece işte onun bu huyuna çok kızıyor ve belki de bu huyu yüzünden ondan biraz çekiniyordu. Onunla tartışılmıyor, kavga edilmiyordu çünkü adam muhalefet etmiyor ve karşısındaki insanı hiçbir şeye zorlamıyordu. Genç kadın huysuzlanıp, “Herkesi ayrı yemek mi pişireceğim,” dese de bu da bir çare olmadı çünkü Mecnun kendi yemeğini kendisi pişirebiliyordu. Ece de, haliyle, kendini sürekli sebze ve bakliyattan yapılan yemekleri denerken buldu. İşin tuhaf yanı, kendisi de yavaş yavaş et yemekten soğumaya başlamıştı. Gerçi bunda izlediği dünyada bilinen en son yamyamlarla ilgili belgeselin payı büyüktü. Artık yamyamlığı bırakmış olan kabileden bir adam, annesini nasıl yediğini açıklamıştı ve Ece bunu bir insanın hayatında nasıl olup da normal kabul edebildiğine günlerce kafa yormuştu. Geldiği son noktada ise kendini, “Bana ineği yemek nasıl normal geliyorsa,” derken bulmuştu.

Yaz başında ailesi yanına gelip bir hafta kalmıştı. Sevinç Hanım onları keyifle ağırlamış, beraber birkaç kez seraya gitmişlerdi. Aslında annesi ve babası Mecnun’u sevmişti ama onun hakkında her şeyi bilmiyorlardı. Onunla evlilik fikri o kadar uzaktı ki, Ece artık bu ilişkiyi hiç irdelemediğinin farkındaydı. Dengede mutluluğunu hissediyordu yalnızca. Yine de koruma kalkanlarını asla elinden bırakmıyordu.

Birbirlerine sık sık sürpriz yapıyorlardı. Ece bir süre, onun annesi ve babasıyla birlikte olacağını düşündüğü şarkıya kafayı taktı. O parçayı bulup Mecnun’a dinletebilmeyi çok istiyordu. Birkaç ay internette durmadan farklı dillerde parçalar aradı. Bir sonuca ulaşamayınca bıktı. Bu konuyu tamamen unutmadı ama pek sık da aklına gelmez oldu.

Ona sık sık ‘seni hep seveceğim’ demek istiyor ve adam böyle şeyler demediği için, dile getirmekten çekiniyordu. Sonunda, iki-üç saat seviştikleri ve birbirlerini çok yakın hissettikleri harika bir gecenin sabahında, cümlenin baş harflerini kâğıtlara yazıp dolaba, yatağa, bahçedeki taş masaya yapıştırdı. Adam bu neyin kısaltması diye sorduğunda ise, “Sen tahmin edeceksin,” dedi. Planına göre, bu her seven erkeğin, özellikle de böyle güzel bir gece geçirdikten sonra, mutlaka tahmin edeceği bir şeydi: S.H.S

Mecnun’a akşama kadar zaman tanıdı. Yemekten sonra bahçede kahvelerini içerlerken, adam tahminini kendinden emin bir şekilde açıkladı: “Sardunyaları hiç sulamıyorsun!”

Ece beklentisine aldığı karşılıktan gülme krizine girerken onun, “Bildim değil mi? Bildim canım! Bu da kolaydı ama!” dediğini duydu.

*

Handan Yannis’le sevişmek için belediyeden ve kanunlardan izin alarak adamın evine resmen yerleştiği için, Emel çok ama çok rahatlamıştı. Kocasıyla Handan’ın evinde kalıyordu ve torunu doğup birkaç aylık oluncaya kadar da gitmeye hiç niyeti yoktu.

Gerçi düğün istediği gibi olmamış, yıllardır akrabalara ve eşe dosta taktığı altınların çetelesini tutmaktan yorgun düşen zihni, hayal ettiği görüntülerle huzura kavuşamamıştı ama kızının kendisini rahatlatmak için evlendiğini biliyor ve bu konuyu konuşmadan bırakmak istemiyordu.

Handan’ın uğradığı bir gün ona kendince teşekkür etmek istedi: “Elbette evlenecektin kızım! Her şeyin bir usulü var. Olmazdı evlenmeden.”

Kızı yüzünü buruşturarak cevap verdi: “Valla sana öyle geliyor, biz evlenmeden de yemek yiyorduk, sohbet ediyorduk, seks yapıyorduk, şimdi de yapıyoruz, değişen bir şey yok.”

O an kıpkırmızı olan Emel hemen ocaktaki yemeğe bakmaya gitti ve konuyu sonsuza kadar kapadı.

*

Rafet oğlunun ve gelininin evlilik yıldönümü şerefine bir akşam yemeği organize etmişti. Akşamüzeri sıcaklığın etkisini hafifleten bir rüzgâr çıkınca, Mecnun, Ece, Handan ve Yannis, yemekten önce Büyük Deniz tarafındaki sahilde yürüyüş yapmaya karar verdiler.

Temmuz başıydı. Handan tiyatro atölyesi olarak da kullanabileceği büyük bir ev aramaya başlamıştı ancak Foça’da bu konu sıkıntılıydı, sordukları birkaç yerden olumlu cevaplar alamamışlardı.

Yürüyüş esnasında bahçesi büyükçe, iki katlı bir taş evin üzerinde gördükleri SAHİBİNDEN SATILIK levhası genç kadını epey heyecanlandırdı. Hepsi o tarafa yöneldi. Ev görünüşe göre boştu ve denizle arasında sadece yol vardı. Handan ilandaki numarayı tuşlamaya çalışırken evin arka tarafında bir adam görünce hemen ona doğru yürüdü ve evle ilgili sorular sormaya başladı. Adam evin sahibi değildi ama evle o da ilgileniyordu. Ev sahibinin bir milyon euro istediğini söyler söylemez Mecnun’dan çıkan okkalkı bir ‘ooo-hal!’ nidasıyla ev pazarlığı başlamadan bitmiş oldu.

Otele giderlerken Mecnun yol boyu evin fiyatına söylendi. O parayla Ayvalık’tan, Urla’dan, Seferihisar’dan, Kuşadası’ndan, Karaburun’dan daha büyük ve masrafsız kaç ev alabileceğinden bahsetti. “Bak sen Foça’ya yaaa! Paris’i Londra’yı sollamış gidiyor nerdeyse! Şart mı burda yaşamak arkadaşı!” deyip durdu. Sonra söz konusu yerlere Tire, İncirliova ve Bayındır taraflarını da ekleyerek, o taraflarda büyük bir sera ve çiftlik kurma planını ilk kez dile getirdi. Bu plan en çok Handan ve Yannis’i hüzünlendirdi. Birkaç gün önce Şirince’de kurulan Tiyatro Medresesi’ne gitmişlerdi ve genç kadın oradaki çalışmalara hayran kalmıştı. Aslında ucundan kıyısından da olsa tam bulunmak istediği yerd. Fakat dönüş yolunda detaya girip konuştuklarında, Yannis’in otelden dolayı Foça’dan kısa vadede ayrılamayacağına karar vermişlerdi.

Otele girdiklerinde güneş batıyordu ve Yannis genç kadının elini sıktı: Alıştıkları ve sevdikleri insanlarla paylaşılan bir dönem sona erecekti ve bu gerçeğin ikisi de farkındaydı.

Yemek neşeli geçti. Kahve faslından sonra çok yorgun olduğunu söyleyen Gamze, Atlas’la beraber uyumak üzere izin istedi. Diğerleri bahçedeki koltuklara geçerek sohbet devam etti. Rafet epeydir tiyatro yapmadıklarından yakındı, Gökhan ve diğerleri de istekli olunca Handan, “Siz sohbet devam edin de ben bir şeyler düşüneyim,” dedi. Birkaç gün önce annesiyle ettiği bir sohbet geldi aklına. Ona, geçmişe dönebilse, anneannesiyile ilgili hangi hatırayı değiştirmek isteyeceğini sormuştu. Emel aklına geldikçe içini sızlatan bir cevap vermişti: “Okula giderken, saçlarımı hiç seninkini ördüğü gibi ikiye ayırıp çeşit çeşit şekillerde örmezdi. Hiç! Vaktim yok deyip hep atkuyruğu yapardı. Bu hatırayı değiştirmek isterdim. Benim saçımı da seninki gibi dörtlü örsün isterdim. Normal örse de olurdu.”

Handan yüksek sesle kararını açıkladı. “Bu pek tiyatro sayılmaz ama şöyle bir şey yapabiliriz... Hepimiz çocukluğumuzda bizi bir şekilde rahatsız eden bir hatıraya gidelim... O hatırayı canlandırarak bizi rahatsız eden şey her neyse değiştirelim. İster anlatın, ister oynayın bu hatırayı, size bırakıyorum. Ne dersiniz?”

“Ortaya geçip o hatırayı mı canlandıracağız?” diye sordu Ece.

Handan başını eğdi. “Evet. Olmaz mı? Zor mu olur yani? Kötü bir fikir mi?”

Çoktan düşüncelere dalmış olan Rafet başını salladı. “Yooo yooo iyi fikir, çok iyi fikir,” dedi.

Herkes onaylayınca birkaç dakika sessizce düşündüler ve ilk canlandırmayı Rafet yaptı: Dokuz yaşındaydı (Rafet’in dokuz yaşındaki halini suratına kocaman şaşkın bir gülümseme yerleştirerek canlandırması herkesi çok güldürdü). Annesi ve yengesi mutfaktaydı. İki elti o sırada gezmeye gitmiş olan kayınvalideyle aynı evde yaşıyordu. Yengesi hamileydi ve canı un helvası çekmişti. Oysa babaanne dediğim dedik bir kadındı ve izni alınmadan evde hiçbir şeyin pişmesini istemezdi. İki kadın babaannenin geldiğini haber vermesi için Rafet’i dışarı yollamıştı. Rafet ise arkadaşlarıyla ip atlamaya dalmış, babaannesinin geldiğini görmemişti. Görüp de eve koşması, kadının onun arkasından eve girmesi, “Bu koku da ne!” diye bağırarak mutfığa geçmesi, yengesiyle annesini

sorgulaması, yengesinin korkudan şalvarının içine sakladığı bir tabak un helvasını kapıp, bağıra bağıra avluya çıkması ve tabağı bahçeye fırlatması...

Rafet babaannesinin hışmını canlandırırken nefes nefese kalmıştı. Bu, Handan'ın hiç beklemediği ağırlıkta bir hatıraydı. Bir süre devam eden sessizlikten sonra sordu: “Bu hatırada neyi değiştiriyorsun Rafet abla?”

Hikâyeyi annesinden daha önce dinlemiş olan Gökhan araya girdi. “Şimdi dışarı çıkacak ve ip atlamayacaksın herhalde anne. Kapının önüne oturup sokağın başına dikkatle bakacaksın?”

Rafet başını iki yana salladı. “Hayır. Ben şimdi babaannem, Düriye Hanım oluyorum.” Eve girdi ve hayali gelinlerinin yanına giderek, pek de doğal olmayan, acele bir tavırla konuştu. “Un helvası mı yaptınız? Ohhh ne de güzel kokmuş, elinize sağlık, afiyet olsun. Kaldıysa bana da bir lokma verir misiniz?”

Herkes gülümsedi ve Handan, ikinci canlandırmayı kimin yapacağını sordu. Mecnun kalkarak ortaya geçti ve anlatmaya başladı: On iki yaşındaydı. Annesi ve babasıyla İzmir’e bir tanıdıklarını ziyarete gitmişlerdi. Mecnun sıkıldığı için, otobüsle fuara gidip biraz dolaşmıştı. Dönmek için otobüs beklerken etrafa bakıyordu. Yaşlı sayılabilecek bir adam on-on beş metre uzaktaki bir çöp kutusundan kâğıt topluyordu. Çok ama çok sıcak bir gündü. Adam çöpten yarısı içilmiş büyük bir su şişesi bulunca gülümsedi. Tam kafasına dikecekken, yanına dili dışarıda bir köpek yanaştı. Adam suyu avcuna boşalta boşalta köpeğe içirdi. O sırada ben otobüse bindim...

Mecnun’un canlandırması, adamın köpeğin başını okşamamasıyla bitince Handan, “Ne güzel bir hatıraymış bu Mecnun! Hatıranın etkisiyle nasıl ışıltılı bir gülümseme yerleşti yüzüne biliyor musun? Bunun nesini değiştireceksin?”

Mecnun, “Cık! Şimdi ben mal gibi otobüse binmiyorum. Gidip o ışıldayan yüzümle adama şöyle bir kucak açıp, ona sıkı sıkı sarılıyorum,” diyerek canlandırmasını sonlandırdı.

Yannis sordu: “Yani adama bir sise su alıp vermiyor musun?”

Mecnun düşünceli bir şekilde, “Bilmem. Yıllardır bu sahne ara ara aklıma gelir ama o kısım hiç aklıma gelmemişti. Yanımda para var mıydı acaba? Hatırlamıyorum ki...” diyerek başını kaşıyınca, diğerleri güldü.

Bu hatıra Rafet’in hatırasının ortama getirdiği kederli ağırlığı almış ve herkesi iliklerine kadar iyilik hissiyle doldurmuştu. Handan diğerlerine bakarak sordu: “Şimdi sıra kimde?”

Gökhan ayağa kalktı. Ortaya geçip hatırasını canlandırmaya başladı: On üç yaşındaydı. Okuldan çıkmış, başka okula giden iki Türk arkadaşıyla eve gelmişti. Mehmet ve Barış. Annesi her zamanki gibi çay, poğaç ve kurabiyeden oluşan bir sofrayı kurmuştu. Gökhan arkadaşlarıyla mutfaktaki masada sohbet ederken, Rafet akşam yemeği yapıyordu. Arkadaşlarından Mehmet, o gün kompozisyondan düşük not almıştı. Öğretmenin, ona Türk olduğu için düşük not verdiği kompozisyonu gösteriyordu arkadaşlarına...

O sırada Rafet’i oynayan Gökhan hışımla havadan görünmez bi kâğıt kaptı ve şöyle bir göz gezdirip, “Öğretmen sana Türk olduğun için düşük not vermemiş,” dedi. “Neden o zaman?” diye sordu Mehmet bozularak. “Çünkü...” dedi Gökhan, annesini, izleyenlerin pek hayal edemediği azarlar bir tavırla canlandırarak. “Öğretmen senden seni çok mutlu eden bir tatil anını yazmanı istemiş, sense sadece Türk Milli Futbol Takımı’nın ne kadar müthiş olduğunu anlatmışsın, bir de diğer ülke takımlarını yermişsin. Ülkemizin güzelliklerinden bahsetmişsin. Yazdıklarının konuyla ilgisi yok, hem de bir sürü imla hatasıyla dolu bu kâğıt, birçok kelime yanlış yazılmış. Hatta öğretmen sana fazla puan vermiş. Ben olsam sıfır verirdim.”

Gökhan, canlandırmasını yaparken Rafet’e hiç bakmıyordu. Handan kadının ne düşündüğünü anlayamadı, zira Rafet ifadesiz bir yüzle izliyordu oğlunu. Gökhan canlandırmayı falan bırakıp hızlı hızlı olayın devamını anlatmaya başladı. “Mehmet anneme itiraz etti. Misafirlikte olduğu için herhalde, ayıp olmasın diye çok fazla konuşmadı ama sonra bulduğumuzda bana, ‘Senin annen Alman olmuş,’ dedi.”

Handan şimdi Rafet’in kızgın olduğunu görebiliyordu. Gerilimin artmaması için hemen araya girdi. “Şimdi bu hatıraya dair neyi değiştireceksin?”

Rafet’in sesi duyuldu. “Evet oğlum neyi değiştireceksin bu hatırada?”

Gökhan yapmacık bir şekilde gülümseyerek, “Tabii ki senin konuşmanı değiştireceğim anne!” dedi.

“Değiştir bakalım değiştir, ne diyeceksin, hadi söyle de duyalım!” diyerek rest çekti Rafet.

Gökhan gözlerinden ateşler çıkararak, “Öğretmen sana Türk olduğun için düşük puan vermemiş, demeyeceksin,” dedi.

Rafet’in sesi giderek yükseliyordu. “Ne diyeceğim peki?”

Gökhan’ın sesi de yükseldi. “Alman olsan sana bu kadar düşük puan vermezdi demeye ne dersin?”

“Ne olacaktı o zaman? Gerçek değişecek miydi? Arkadaşın berbat bir kompozisyon yazmıştı, konuyu bile anlamamıştı! Ne ilgisi var bunun Türk ya da Alman olmakla?”

Gökhan artık bağırıyordu. “O zaman bana gelip ‘annen Alman olmuş senin’ falan diyemeyecekti.”

Handan Rafet’in ellerinin titrediğini görebiliyordu, araya girmek için ne diyeceğini düşünürken kadının sakın olmaya çalışsan ama olamayan sesini duydu.

“Ne olmuş demişse? İncilerin mi döküldü? Bıktım senin bu milliyetçi konuşmalarından! Annen Alman olsa ne olur Türk olsa ne olur?”

Gökhan gülümsemeye çalıştı. “Türküz biz Türküz! Bunda utanılacak bir şey yok anne! Ben bundan gurur duyuyorum. Almanya’da Almanlar arasında büyümeme rağmen, asla Türklük gururumu bırakmadım. Sense... Neden bunların önemini yok sayıp bir Alman’a benzetilmeye göz yumuyorsun anlamıyorum!”

Rafet titreyerek ayağa kalktı. Kimse araya giremiyor, bu gerilimi bitirecek tek bir söz edemiyordu. Ece Mecnun’a, Handan Yannis’e yalvaran gözlerle baktı. Yannis tam, “Rafet abla...” derken kadın onu bir el hareketiyle susturdu. Oğlunun önüne geçip durdu. Yüzü kıpkırmızı olmuştu ve bütün vücudu titriyordu. Sesini kontrol etmeye çalışarak konuştu. “Yanlışın var oğlum!” dedi. Yannis’e döndü. “O Yunan.” Handan, Mecnun ve Ece’yi gösterdikten sonra kendini işaret etti. “Biz Türküz! Bu ne kadar önemliyse!” Nefes nefeseydi. Gökhan’ın gözlerinin içine baktı. Sesi, söyledikleriyle birleşince gök gürültüsü etkisi yarattı. “Sana gelince! Senin hem annen hem de baban Alman! Safkan Almansın! Seni ben doğurmadım! Ama ben büyütmeseydim, belki de bu kafayla, saf Alman ırkını savunan bir Nazi olacaktın.” Dediklerinden kendi de ürkmüştü. Titrek ama son derece yorgun bir sesle açıkladı. “Babanla... Yani Hüsnü’yle ikimizin mezara götürmesi gereken bir sırdı bu! O götürdü. Ben beceremedim! Hadi bakalım! Sen de şimdi bu gerçekle yaşa!” Diğerlerine döndü. “Herkes iyi geceler. Kusura bakmayın!” dedikten sonra yürüyerek otele girdi.

Herkes şaşkın ve sessizdi.

Gökhan kıpırdamadan üç-dört dakika kadar onun arkasından baktı. Rafet’in peşinden gitmek ya da orayı terk etmek arasında kaldı. Sonunda kimseye bir şey demeden hızla arabasına yöneldi.